

De kleine tamboer.

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Een kleine tamboer trok ten strijde.

Tenminste, dat meende hij. En zoo heel dom was dat niet van hem. Want in den grooten troep soldaten, die op dien Augustusavond marcheerd op den Delftschen straatweg, met bestemming naar Maassluis, waren er heel wat, veel ouder dan de kleine tamboer, die ook meenden, dat ze ten strijde trokken. Ook de officieren dachten het, al zeiden ze het niet. En de kolonel, die te paard vooruitreed, dacht het ook. Ja, zelfs de Koning, die hen allen had uitgezonden in den laten Augustusavond, als je veel liever op de banken voor de Maurits- of Alexander-kazerne blijft zitten, zelfs de Koning dacht zoo. In elk geval dacht de Koning, dat het best mogelijk zou zijn, dat zijn troepen ten strijde gingen. En peinzend was hij in zijn werkkabinet gebleven en niet gaan slapen, om dadelijk te hooren wat de nacht of de morgen brengen zou.

De kleine tamboer dacht niet over de mogelijkheid. Slechts aan de zekerheid dacht hij. Het stond bij hem als een paal boven water, dat ze nu heusch gingen vechten; dat hij, die nog maar veertien jaren telde, mee mocht ten strijde en dat die strijd een deel zou uitmaken van den reusachtigen, ontzettenden worstelkamp, die sedert enkele weken gestreden werd tusschen Duitschland en Frankrijk.

Vol moed was de kleine tamboer, vol geestdrift; vol verlangen zelfs. En ook vol blijdschap, omdat hem zulk een schoone taak was opgedragen. Tamboer! De tamboer houdt den moed er in met zijn vroolijken, lustigen roffel; de tamboer maakt den soldaten den weg ten strijde licht en den strijd kort. De tamboer helpt hen over oogenblikken van versagdheid heen. Een roffel, harder, sneller dan de vorige, en ze moeten immers wel weer opspringen en den vijand met vernieuwde kracht te lijf gaan!

De tamboer had al veel nagedacht, al was hij nog maar veertien jaar. Soms leek het hem, of zijn zware oude trommel het hart zijner compie was en de trommelslag haar harte-klop. En hij, hij kon dat hart willekeurig doen kloppen! En zooals het hart klopte, zoo was de compie! Wel, lustig op dus getrommeld! Lustig op getrommeld, al worden je armen loom en je vingers doof. Trom, trom, trom, trom, trom!

De kleine tamboer had al veel gelezen, al was hij pas veertien jaar en al was hij maar een arme tamboer. Maar het was oorspronkelijk ook heelemaal de bedoeling niet, dat hij tamboer zou worden!

Hij had in Den Haag in een groot huis gewoond met zijn ouders en zijn zusje; hij had toen veel geleerd en hij had plannen gemaakt om later als cadet naar Alkmaar te gaan en dan officier te worden. Maar zijn vader was plotseling gestorven en toen bleek het, dat hij de laatste jaren groote, onherstelbare verliezen had geleden. Arm

bleven zij achter. De jongen wilde toch officier worden; als hij het leger dan niet binnen kon treden door de wijd-open hoofddeur, dan zou hij er binnengaan door een klein achterdeurtje, maar er in komen zou hij. En toen was hij in dienst gegaan als pupil, als jongste onder de jonge soldaatjes, en ze hadden hem tamboer gemaakt. Dat beviel hem, want het vak van tamboer vond hij 't mooiste van alles, wat je al zoo worden kon, en bovendien — in de zeventien vijf minuten, eens in de vijf dagen, als ze allen hun soldij kwamen halen, kreeg hij wat meer.

Nu trok hij dan mee ten strijde. De Waalsdorpsche lessen waren de theorie geweest; thans kwam de praktijk. Een renbode had in Den Haag het bericht gebracht, dat een Fransch schip zich voor de Maas vertoonde, op de Noordzee, en dat het allen schijn had, als wilde het de rivier opvaren.

De kleine tamboer wist al wat neutraliteit was. Nu, de Nederlanders waren neutraal in den grooten worstelstrijd. Ze zouden noch de Duitschers, noch de Franschen helpen. En wanneer een van die beiden van de ligging van

De plaats zou hij kiezen, waar het gevecht het heetst was; alléén zou hij daar staan!

En geld kon hij best gebruiken, of liever hij niet, maar zijn moeder.

Zoo was hij onvermoed telkens opnieuw met een paar lotgenooten naar de vlakte van Waalsdorp gemarcheerd; hij had daar les in trommelen gekregen en hij had getrommeld, tot het eselsvel dreigde te scheuren.

ons land gebruik wilde maken om den ander afbreuk te doen, zouden ze dat beletten.

Het Fransche schip mocht dus geen gebruik van Nederlandsche waterwegen maken, om mischien wel naar Duitschland te varen; het Fransche schip moest tegengehouden worden. Daarom zond de Koning in den laten Augustus-

avond van het jaar 1870 zijn grenadiers en jagers naar Maassluis.

De kleine tamboer dacht al voortlopend aan de dingen, die komen zouden. Hij had heerlijke, grootsche plannen! Wijken — nooit! Op de plaats zelf zou hij zich doodvechten of doot-trommelen. Als de anderen vluchtten, zou hij pal staan, en zijn woedende roffel zou den anderen hun lafhartigheid verwijten en zijn bevelende roffel zou hen, o zeker! weer terugvoeren. De plaats zou hij kiezen, waar het gevecht het heetst was; alléén zou hij daar staan! Hij had wel eens gelezen, dat het Fransche leger vroeger heele troepjes kleine wakkere knapen als tamboer meevoerde! Van elf kleine tamboers had hij eens een verhaal gelezen, die in den slag van Wagram de plaats hadden opgezocht, waar de strijd het heetst was, en hun heerlijke roffel had de soldaten op die plek gebracht en gehouden, tot de overwinning langzaam maar zeker aan de Fransche zijde kwam. En toen had een kanonskogel alle elf tegelijk weggemaaid, en schreiend had de marketenster naar de ebbenhouten trommelstukken gezocht.

Toen zag hij om naar hun marketenster. Hij mocht haar niet, de groote grove vrouw, die daar meestapte in haar eigenaardige kleed; rok en lijf van blauw laken als de uniform der mannen; met dezelfde koperen knopen en garnerd met dezelfde vuurroode en gele biezen. Op het hoofd een groote hoed met een veer, aan één zijde opgenomen door een rood-wit-blauwe kokarde, waarop in oranje de granaten der grenadiers waren geborduurd.

Zij zou niet naar zijn trommelstukken zoeken, want ze mocht hem ook niet lijden.

Zoo dapper zou hij zijn als die elf. Dapperder nog, want ze waren met hun elf en ze steunden elkaar. Hij zou alléén zijn.

Trom, trom, terom, terom! Lustig klonk de trommel in den stillen zomeravond; de soldaten waren vermoeid. Hun dag was lang geweest; gegymnastiseerd op de binnenplaats, toen een zwaren marsch gemaakt door de duinen in de heete Augustuszon. En toen ze even wat bekwamen waren, was daar opeens de Koning verschenen en had hun bevolen, dadelijk op weg te gaan.

Bij Delft sloegen ze een binnenweg in, die naar Maassluis leidde. Door den vrede der stille akkers gingen ze, door den vrede van den zomeravond gingen ze, en ze verslonden dien met het zware geluid hunner stappen, met het gedreun der kanonnen, die ze meevoerden, met het gerinkel hunner wapens en met nu en dan een commando, kort en heftig begonnen en dan lang aangehouden, zoodat het klonk over den troep en bleef naklinken in de stille avondlucht.

Het viel den kleinen tamboer hoe langer hoe zwaarder er den pas in te houden bij zijn soldaten. Vooral, nu ze maar drie aan drie liepen op den smallen landweg en de rij daardoor zooveel langer werd. Zijn handen deden pijn; zijn schouders voelden, of ze ontwricht waren. En hij liep moeijlijk, want hij moest terzijde van den troep blijven en hij had niet veel meer dan den rand van den weg om op te loopen. En dan struikelde hij nu eens over graszoden, dan weer voelde hij zijn voeten in een molshoop verzinken.

Slot ontbreekt